

SAR

ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑΡΗ

ΟΙ ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑ
1933

ΤΑ ΛΙΓΟΖΩΑ ΟΝΕΙΡΑ

Τὰ λιγόζωα ὅνειρα
ποὺ κλείγουν κάπου
τὸ παραμυθένιο τούς ταξεῖδι,
σὲ μιὰν ἄχνα τὰ τυλίγει ἢ λήθη
τὰ σκεπάζει,
μὴν τὰ μάτια τὰ ἰδοῦνε
μὴν τὰ μάτια θυμηθεῦνε . . . —

LA BELLE AU BOIS DORMANT

Στὸ δάσος ποὺ ἔγινε μούρλια
ἀπὸ τ' ἀηδόνια
ἡ πεθαμένη ἀγάπη ξυπνάει
ἀναστίνει
ἐρωτάει τ' ἀηδόνια
ποὺ κρύψεηκαν τὰ ὄνειρα
τὰ ξανθὰ όράματα τοῦ ὅπνου,
ξανακοιμᾶται μέσα στὰ τραγούδια . . .

ΣΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Στήν θίδα Ι. Μ.

Ἡ παιδειὴ ἡλικία
ἀπαρατήρητη
μὲ σιγὰ βήματα
ἔφυγε.
κι ὅμως, στὸ συμπόσιον
ἀχγίζουν ἀπ' τῇ δύση τῆς
τὰ ἔνειρα,
καὶ σὰν τὸ ἀργὸ σουρούπωμα
εἰσέλθῃ στὸ δωμάτιον
νά, κρυπτολέγουνε
τὸ μυστικό της . . . —

ΕΘΝΟΣΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΕΠΙΦΑΝΙΑΣ

Καὶ αἰσθημα καὶ αἰσθηση ἀφίσανε
οἱ ἀνεπαισθῆτοι οὐρανοῖ
χαιδεύοντας τὰς ἐπιφάνειες. —

Τίποτα μένει ἀμόλυντο στὴν γῆ·
καὶ τὰ φαντάσματα ἀναπνέουνε . . .

{ Τὰ ὅνειρα ἀπὸ θύμησες κατάγονται
κι δὲ οἱ θύμησες ἐράσμιες. —

ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΤΕΡΟ

Σὰν ταιριάσει στὸ ἐγώ μου ἡ σιωπὴ
ἴσως ἡ γαλήνη τῆς φύσης ν' ἀπλωθεῖ
πάνω στὴν γγάση,
καὶ εἰς δημιουργία τ' ὅνειρο νὰ βγῆ
οὐσιαστικώτερο νὰ μὲ θερμαίνει
νὰ μου μακραίνει τὴν ζωή . . . —

ΑΕΡΙΝΗ ΛΕΠΤΗ, ΑΝΑΛΑΦΡΗ

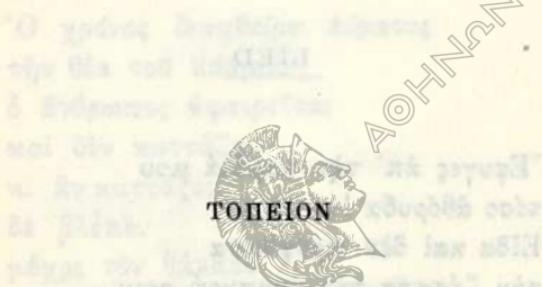
Θυμᾶμαι. Θέλω καὶ θυμᾶμαι
· Ή ἀνάμνηση, μὲ τὴν ἀνατροφή,
ἀέρινη λεπτή γίνεται ἥδονή·
βασανισμένη, γοητεύει τὰ δάκρυά της
μὲ χαμογέλια· εἶναι
κι αἰσθάνεται τὸν ἔχυτό της ἥδονή
ἀέρινη λεπτή, ἀνάλαφρη . . . —

ΑΝΤΙΑΡΕΙΑ

Ἡ θάλασσα (πᾶνε θλιμμένα χρόνια)
ἐπέθανε· γύρω της ολαίγουνε στεριές
καὶ ὅριζουτες. —

ΤΟΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΥ

Οι δρίζοντες ρεμβάζουνε στὰ πέρατα τῆς γῆς
δταν οι ἄνθρωποι ἀποκοιμήθηκαν
ἢ πέθαναν.

LIED

"Εψυγες ἀπ' τὴν καρδιά μου
τόσο ἀθόρυβα! . . .
Εἶδα και δὲν πρόφθασα
σὰν ζήτησα τὴν ἀναπνοή σου·
τίποτα δὲν ἔφισες ἀπὸ σένα,
και τὴν ἐνθύμηση κουβάλησες μαζύ σου
γιὰ νὰ μὴν ξέρω πιὰ νὰ σ' ἀγαπῶ. —

ΤΗΝ ΘΕΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

‘Ο χρόνος διαφθείρει ἀόρατος
τὴν θέα τοῦ κόσμου·
ἔχνθρωπος ἀφαιρεῖται
καὶ δὲν κυττάξει,
κι ἄν κυττάξει
δὲ βλέπει·
μέχρι τὸν θάνατο
τρώγεται ἀπὸ ἀόριστο πόθῳ
ἐνῷ τὸν διαφθείρει
κάποια δύναμη
πιὸ ἀόρατη ἀπὸ τὸν χρόνο. —

ΘΑΝΑΤΟΣ

Μιὰ κόρη
ποὺ ἀγάπησα μὲ ἀφέλεια
δνειρεύεται κρυφά
πιστεύοντας πώς κανεὶς
δὲ τὴν ἀκούει,
ἔχω πεθαίνω κάπου
καὶ τὴν βλέπω . . . —

Κοίτα τὸ δάκρυ τοῦ κόσμου
δταν λιγώνει ὁ χρόνος
στὰ φυλλοκάρδια τοῦ ἐγώ. —

ΑΛΙΘΙΟ

Στον φίλον Δήμη Καπετανάκη

Τὸ τίποτα ἀφυπνῆει τὴν ψυχή
ὅταν αὐτῇ συλλέγεται μὲ πάθος
τὸ πεθαμένο καὶ μακάριο παρελθόν·
τὸ γλεῖθισ τίποτα ἔτσι, ἀπότομα,
τρελλαίνει τὴν ψυχή . . .

ΘΕΟΣ

Ποίηση Ὁ κόσμος εἶναι θάλασσα Ὁ νοῦς μου
ἀόρατος ὑποφέρει
Ὁ νοῦς μου ἐγώ θέλει νὰ λάβει σῶμα
διμοούσιο —
ἄνθος στὴν ἐπιφάνεια τῆς ὁρασῆς
φλοῖσσος ἐπὶ τῆς γῆς
Ὁ ἥλιος τραγοῦδε ἀλαφώνει τὴν θάλασσα
τὰ κύματά της πλάθει καυχάρι
Ἐγώ παντοῦ αἰσθάνομαι
βλέπω τὴν θάλασσα
τὸν ἥλιο
τὸ τίποτα οἶσως ἄνθρωπο ὀνειρεύομαι

ΨΥΧΗ

Συγείδηση φανέρωμα συγκίνησις
περιπατίζεις τὴν Ὑπαρξήν

Οἱ ἀγάπεις τοῦ χρόνου
συχνάζουν τὰ τοπεῖα σου
τρέμεις στὰ φύλλα τοῦ εἶναι
γεμίζεις τὸ σύμπαν
δὲν ξέρεις φυγὴν
ποθεῖς ταξείδια

Στὶς πλάτες σου φτερουγίζεις δὲ κόσμος
φώς σὲ λούζεις δὲ ήλιος

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000074181

A11056

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

ΔΡ. 15

Τυπογραφείο της «Συζήτησης»